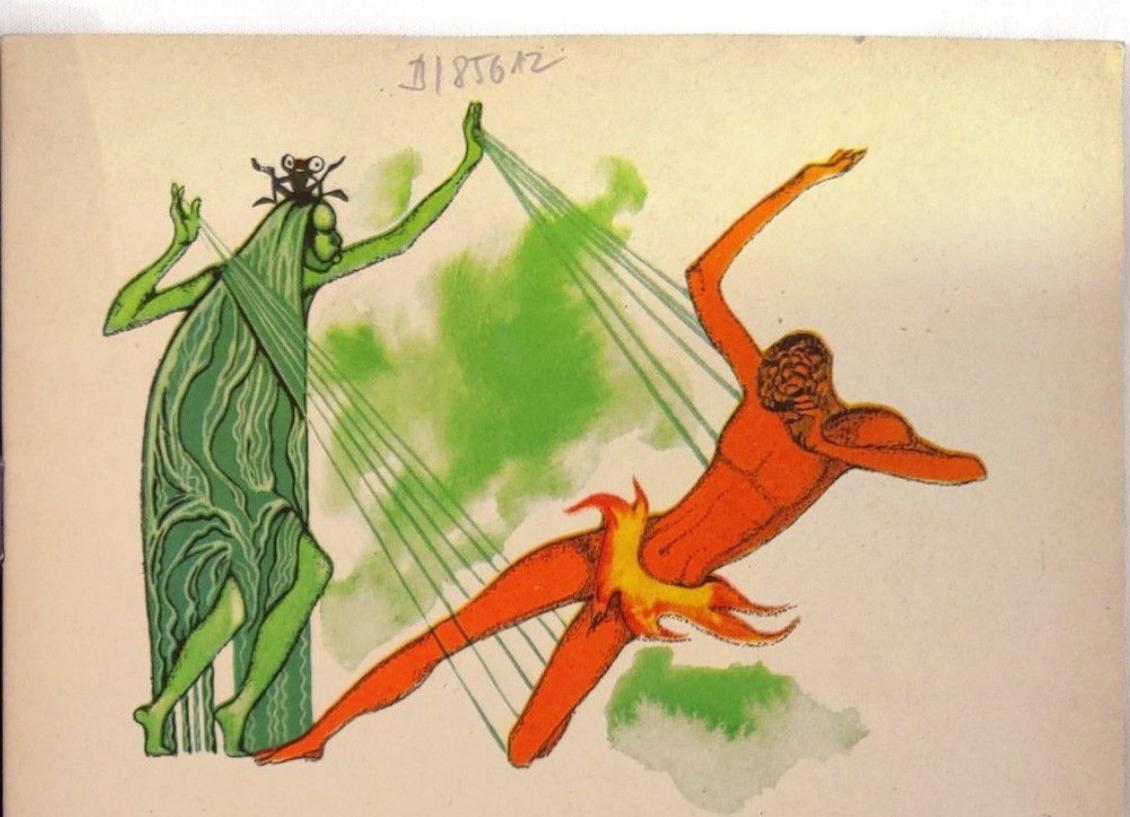

ЕФІ
ОП
СЬКІ

НАРОДНІ

ДАЗН

ПРАВДА Й КРИВДА

Колись, давним-давно, Правда, Кривда, Вогонь та Вода жили вкupі. Одного разу вийшли вони на полювання і зайняли великий гурт буйволів. Пригнали товар додому, розділили його між собою порівно.

Але Кривда зажадала більше. Пішла вона потай до Води та й каже:

— У тебе досить сили Вогонь подужати. Убий Вогонь, нам дістануться його буйволи.

Вода послухалася Кривду, кинулася на Вогонь і його загасила.

Потім Кривда пішла до Правди.

— Вогонь помер. Лиха Вода його вбила. Не дамо їй тепер буйволів. Поженемо весь гурт у гори, а там між собою поділимо.

От вони й погнали. Побачивши те, Вода була спробувала й собі податися за ними, та де там! Вода біжить тільки вниз, а вгору її зась. Тим часом Кривда з Правдою втекли. Сіли вони в горах перепочити, от Кривда повернулася до Правди та й каже:

— Слухай ти, дурепо! Я дужа, а ти слабка, отже я володарка, а ти служниця. Тому всі буйволи будуть мої.

— Ні,— заперечила Правда,— я тобі не служниця. Я сильніша за тебе.

І Правда кинулась на Кривду. Довго бились вони, аж гори навколо дзвигтили, але так ні одна з них і не подолала другу.

Нарешті звернулись вони до Вітру, щоб розсудив: хто кому має коритись.

Вислухав їх Вітер, а потім і каже:

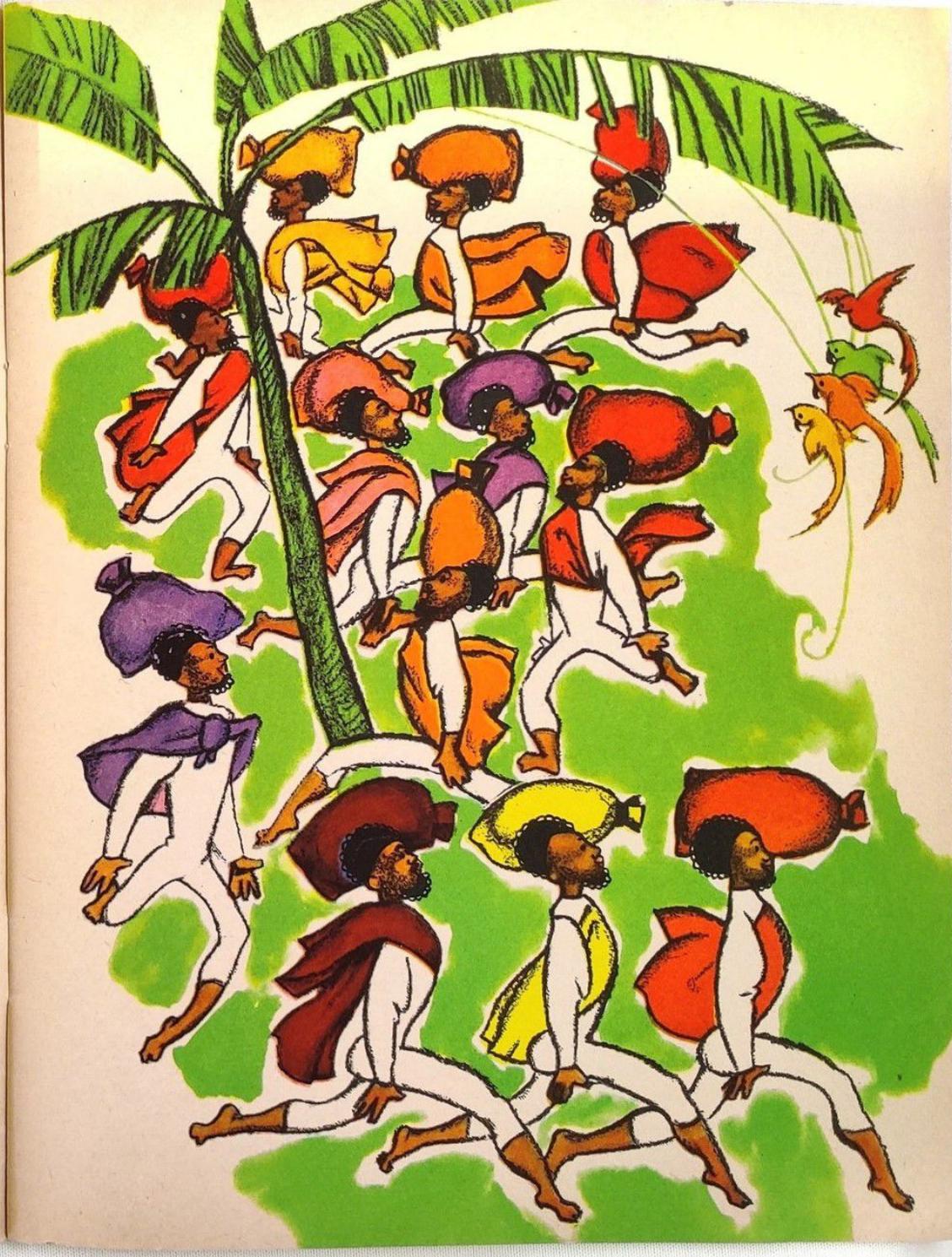
— Правда завжди повинна боротися з Кривдою. Правда перемагатиме, але Кривда буде вертатись, і знову Правда йтиме на бій. Поки й світ стоятиме, Правда має боротися з Кривдою, а ні — то загине на віки.

ГЕРОЙ ІЗ ЕЙДІ НІФАСА

Одного дня дванадцять чоловік із села Ейді Ніфас пішли до міста Май Едега, понесли у млин зерно. От намололи вони борошна, завдали мішки на плечі та й рушили додому. Стежка вилася поміж густим лісом. Ішли вони, йшли, аж тут комусь із них здалося, що один загубився. Гукнув він іншим, щоб зупинилися,

і давай лічити. Усіх полічив, а себе забув, і вийшло, що їх тільки одинадцятеро.

— Чекайте! — вигукнув він. — Когось немає!

— Не може бути!

— Порахуйте самі!

Другий порахував і теж забув за себе.

— А яй справді, — сказав він, — нас тільки одинадцять, одного не вистачає.

Третій порахував і теж налічив одинадцять.

— Ой леле! — вигукнув він. — Хтось із нас збився з дороги, і його вхопив леопард!

Зрештою вони знову рушили далі до Ейді Ніфаса, дорікаючи собі за те, що не вгледіли товариша.

— Треба було не спускати його з очей, — сказав один.

— А ми залишили його позаду! — додав інший.

— Його вхопив здоровий леопард! — вигукнув третій.

— Здоровенна люта леопардиха!

— А як мужньо він боронився, та ще й голіруч!

— Відважний був вояк, що й казати!

— Найсміливіший у всьому краї. Він навіть не скрикнув, не погукав на поміч, коли на нього напала зграя леопардів.

— Бідолашна вдова! Що з нею тепер буде? — заволав один.

— Нещасна сім'я! За їм таке лихо? — сумно додав інший.

— Він був не тільки хоробрий, але й щедрий та добрий.

Так оплакували подорожні свого загиблого товариша. Зайшли вони в село і почали тужити-лементувати. Люди кинулись їм назustrіч.

— О горе! Дорогою спіткала нас біда! — вигукнув один, і мандрівники почали розповідати про те, як їхній товариш став на бій з леопардом і по-геройському загинув.

Зчинився неймовірний гамір, всі заговорили навпereбій.

Тим часом мале дівча підійшло до мішків з борошном, що їх прибулі поставили на землю, і порахувало. Мішків було дванадцять.

— Мамо, — сказала дівчинка, — тут дванадцять мішків.

— Не мороч голову, — відмахнулася жінка і знову заходилася теревені правити.

— Мамо, — сказала дівчинка перегодом, — тут стоїть дванадцять мішків з борошном, то, мабуть, прийшли всі дванадцятеро чоловіків.

Мати вгомонилася нарешті й порахувала мішки.

— Тут дванадцять мішків, тож мусить бути й дванадцять чоловіків! — закричала вона.

Староста села порахував прибулих.

— Тепер їх дванадцять. Сміливець вернувся, — сказав він.

Селяни радісно загомоніли.

— Він повбивав леопардів голими руками і вернувся переможцем! — вигукнув один мандрівник.

— Без зброї він подолав цілу зграю хижаків! — оголосив другий.

— Слава нам! Такого лицаря, як він, немає ніде!

І тут почалося велике свято на честь героя із Ейді Ніфаса з танцями, піснями та бенкетом.

Відтоді минуло багато років, а старі й досі розповідають, як колись їхній земляк прославив село свою хоробрістю та силою.

ВЕЧЕРЯ У ТОТИ

В Ефіопії живе багато звірів. Найслабкіша серед них невеличка мавпа, що зветься Тота. Тільце в неї маленьке, кісточки тендітні, тому Тота ласий шматочок для багатьох хижих звірів.

Розповідають, що в Тоти було стадо кіз, які дуже роздобріли на соковитій траві. Якось уледів тих кіз леопард, прийшов увечері до її хатини та й каже:

— Тото, голубонько, де ти пастимеш свої кози завтра?

— На зеленій траві в долині.

От на другий день пішов леопард у долину та й став чатувати на кіз, щоб пообідати.

Але мавпа погнала кози високо в гори й пасла їх там цілий день, а ввечері пригнала додому й замкнула в своїй хатині.

Коли це знову приходить леопард та й каже лагідно крізь замкнені двері:

— Тото, голубонько, тільки-но був я в долині, але тебе там не бачив.

Не відмикаючи дверей, Тота відповіла:

— Ой друже мій, кози такі вперті. Випустила я їх зранку, а вони гайнули в гори.

— А де ж ти пастимеш їх завтра?

— Як їм подобається в горах, то пожену їх у гори.

На другий день пішов леопард у гори та й став, причаївшись, чатувати на кіз, щоб пообідати. Але того дня мавпа погнала кози в ліс, а ввечері пригнала додому й замкнула в хатині.

Леопард знову прийшов, уже сердитий та ще й голодний. Проте він сказав люб'язно:

— Тото, серденъко, сьогодні я ненароком опинився в горах, але тебе там не бачив.

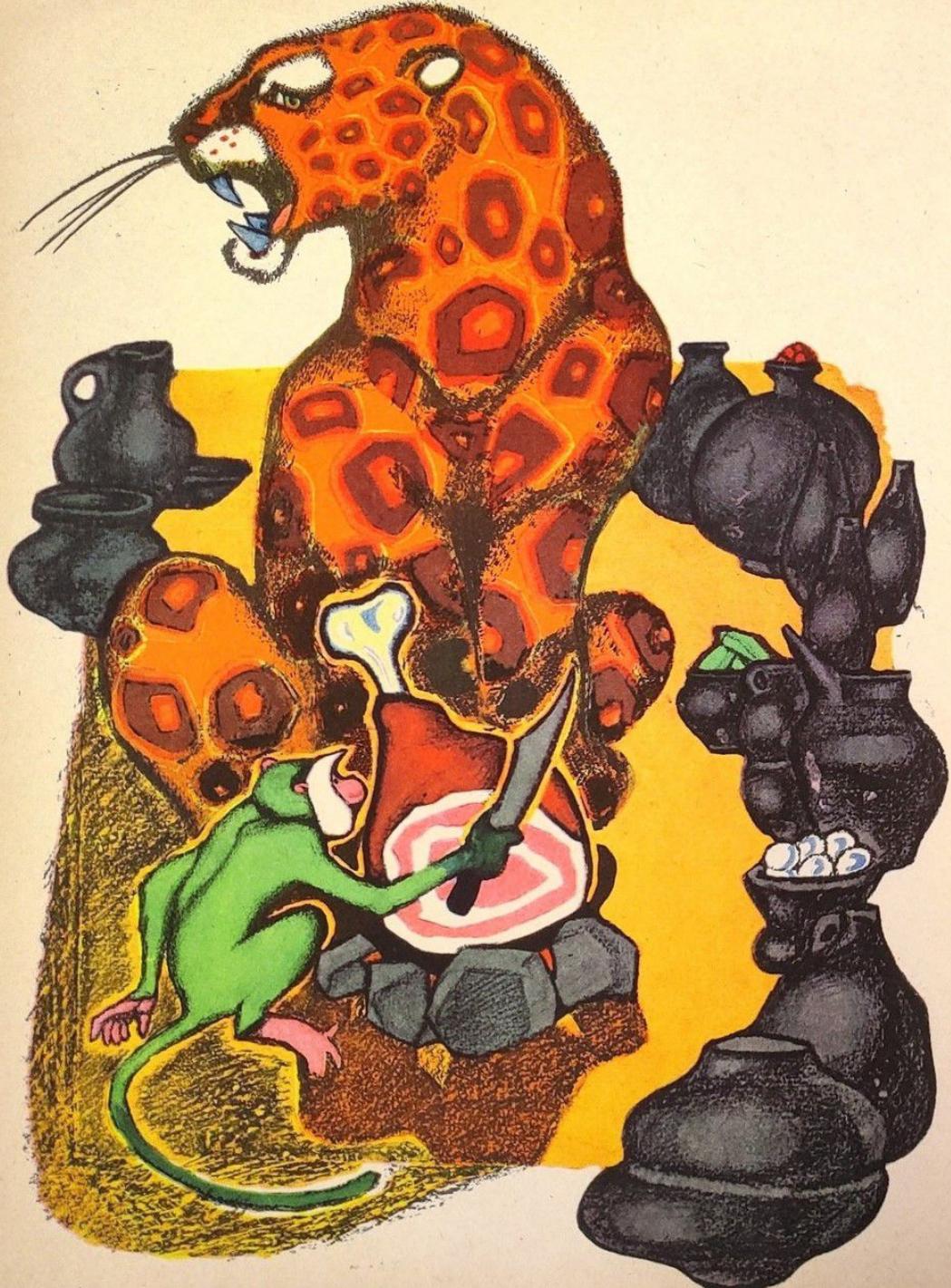
— Ой друже мій,— відповіла Тота,— у мене такі норовисті кози. Випустила я їх уранці, а вони подалися в ліс, і я мусила йти за ними.

— А де ти будеш пасти їх завтра?

— Друже мій, як їм так добре в лісі, то пожену їх у ліс,— сказала мавпа крізь замкнені двері.

Назавтра леопард ніби випадково забрів у ліс, але Тота погнала кози на луку. Леопард почекав трохи й, не побачивши ані мавпи, ані кіз, дуже розлютився. Прибіг він до Тотиної хатини, продер у стрісі дірку, вліз усередину та й заховався в кроквах.

Мавпа прийшла додому, загнала кози в хатину, замкнула двері й заходилася готовувати собі вечерю. Во-

на розвела багаття і почала смажити великий кусень м'яса. Леопард нетерпляче стежив за мавпою. Печеня пахла дуже смачно. У леопарда покотилася слина. Вона крапала просто на вогонь і шкварчала.

Почувши шкварчання, мавпа здогадалась, що на кроквах сидить леопард. Але вона й разу не глянула вгору і спокійно готувала вечерю.

Досмаживши м'ясо, Тота сказала:

— Злізай, друже, будемо їсти. Вечеря готова.

Від несподіванки леопард не сказав ані слова. Мовчки зліз, сів біля вогню й став чекати.

Тота зняла страву й мовила, як велить звичай:

— Покуштуй, чи добре. Розсяв рота.

Леопард розсявив пащу.

— Розсяв ширше! Шматок дуже великий.

Голодний леопард розсявив пащу ще дужче.

— Ширше! — сказала мавпа.

Леопард розсявив пащу так, що вже нічого не бачив.

А Тота кинулась мерщій до багаття, вхопила розпечену до білого каменюку та й жбурнула її в леопардову пащу. Хижак заревів і упав мертвий.

Спробувала його мавпа витягти з хатини. Торгалаторгала — ніяк з місця не зрушить. Тоді Тота накрила його рядниною.

Тим часом паощі м'яса дійшли до бабуїнового житла. Невдовзі бабуїн постукав у Тотині двері.

— Що це у тебе смажиться? Дай-но й мені кісточку.

— Заходь до господи. Будемо разом вечеряти.

Бабуїн сів на леопарда, що лежав під рядниною, і заходився уминати смаженю за обидві щоки.

Дивилася Тота, дивилася, а тоді й питав:

— Дядечку бабуїне, чого в тебе руки в гулях?

Бабуїн зміряв Тоту зневажливим поглядом і сказав:

— Чому мої руки в гулях? І це питает мене така дрібнота! Та тому, що я воїн і захисник села. Я йду на бій, затиснувши в одній руці списа, а в другій сокиру. Гулі та мозолі — це доказ моєї хоробрості.

— Он як! — мовила мавпа. — А твої груди, чого вони такі червоні?

— Мої груди, — проказав бабуїн, напхавши повен рот м'яса, — червоні від того, що трутися об щит, коли я бороню худобу.

— Розумію, — сказала Тота членно, — але ж, дядечку, чого у тебе голий зад?

— Тому що я зранку до вечора сиджу на коні, як і личить усім хоробрим людям, — гордо відказав бабуїн, тягнувшись за новим шматком.

— Так, дядечку, але твої очі, чого вони сидять так глибоко?

— Мої очі? Вони сидять так глибоко, тому що я ночей не сплю — все вартую на горі, оберігаючи худобу від злодіїв.

— Ой дядечку, який же ти хоробрий! — вигукнула Тота.

Бабуїн закивав головою, наминаючи м'ясо.

— То ти, дядечку, нікого не боїшся?

— Ні, я не знаю страху.

— А що, коли тебе в хвіст штрикнути голкою?

— То мені байдуже, — відказав бабуїн.

Тоді мавпа стала позаду бабуїна й почала пришвати його хвіст до хвоста леопарда.

— Ой! — викрикнув бабуїн.

— Е, ти, я бачу, боягуз.

— Ні, ні, я більше не буду, — проказав гість, напишаючи повний рот.

Тота знову заходилась шити.

— Ой! Не треба!

— А, так? Ну, якщо ти боягуз...

— Не буду, не буду, — похитав головою бабуїн, знову простягаючи руку до смажені.

— А ти й слона не боїшся? — запитала Тота, прішивши його хвоста до леопардового.

— Звичайно, ні!

— А лева?

— Чого б то я боявся того сухореброго?

— І навіть леопарда не боїшся?

Бабуїн перестав жувати й здригнувся.

— Леопарда? Його теж.. — почав був він.

Тут мавпа здерла ряддину, і бабуїнугледів страшного хижака. Кістка випала йому з гулястої руки. Од страху він скочив на ноги й прожогом вибіг з Тотиної хати, поволікши за собою леопарда.

Так розумна Тота й від лютого леопарда позбулася, й зажерливого бабуїна спекалася.

KCS - 1°

12 коп.

Op-1

МКДа/З90-

50 к

Київ 1966

Малювала
Олена ОВЧИННИКОВА

Переклада з англійської
Наталя ОЛІЙНИК

ДЛЯ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

ЭФИОПСКИЕ НАРОДНЫЕ СКАЗКИ
(На украинском языке)

Редактор О. І. Терех, художній редактор В. Ю. Тернавський, технічний редактор
О. О. Матвійчук, коректор Т. О. Крижна. Здано на виробництво 9. XI 1965 р. Підписано
до друку 24. III. 1966 р. Формат 84×108^{1/16}. Фіз. друк. арк. 1.0. Умовн. друк. арк. 1.68. Обл.-вид.
арк. 1.71. Папір офсетний № 2. Тираж 115 000. Зам. № 1195. Ціна 12 коп.

Видавництво «Веселка», Київ, Кірова, 34.
Друкарня фабрики «Атлас» Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР.
Львів, Зелена, 20.

7-6-1
734-66 М